

TARU & TARMO
VÄYRYNEN

KARRI JA
EPÄILYKSEN
VARJO

Taru Väyrynen

Karri ja epäilyksen varjo

SAGA Egmont

Karri ja epäilyksen varjo

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2000, 2021 Taru Väyrynen, Tarmo Väyrynen and SAGA
Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726958041

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Karri laahusti kotia kohti. Hän roikotti koulureppuaan niin että se melkein viisti asfaltin pintaa. Syksy oli harvinaisen lämmin, aurinko paistoi vielä melkein kesäisesti. Puissa olivat lehdet kellastuneet, mutta sinä vuonna ne olivat alkaneet kellastua jo varhain elokuussa kuivuuden takia.

Haikeus viilsi mieltä pienen hetken. Karrin elämän aikaisempina kuutenatoista syksynä oli saattanut aistia, miten luonto vähitellen asettui lepoon. Nyt ymmärsi, miten tärkeää oli vaikkapa haju. Täällä Vantaan Korsossa maan tuoksun joskus hetkeksi tavoitti puistokäytävällä, mutta yleensä sen peittivät muut hajut, varsinkin autojen katku.

Karri ei muistanut koskaan ennen harmitelleensa koulupäivän päättymistä. Nyt koulusta oli tullut melkein ainoa ajankulu. Koulussa hänellä oli seuraakin, välituntikavereita. Ne olivat ilmaantuneet helposti. Luokkatoveriksi oli osunut Hannu, joka muisti tavanneensa Karrin Kirsikan seurassa. Juttelu oli lähtenyt alulle, ja Karri oli sen jälkeen etsiytynyt Hannun läheisyyteen, koska tämä oli ainoa tuttu. Seurallinen Hannu ja hänen kaverinsa olivat hyväksyneet hiljaisen tulokkaan joukkoonsa jonkinlaisena ulkojäsenenä. Koulun jälkeen häntä ei koskaan pyydetty mukaan, ja hänellä oli vain hatara kuva siitä, miten kaverit silloin viettivät aikansa.

Karrin aika kului koulun jälkeen läksyjen ja sitten lainakirjojen parissa. Seurana olivat periaatteessa isä ja

Kirsikka, joka melkein aina ilmestyi heille iltapäivisin ja viipyi joskus myöhään iltaan asti, mutta tosiasiaa heistä kummastakaan ei ollut juuri lainkaan seuraakaan. Isä oli ostanut uuden tietokoneen, ja innostunut purkamaan vanhan laitteen, johon hän asensi erilaisia lisävarusteita. Isä oli kuin lapsi, jolla on kiehtova lelu: hän kokeili uutta ja uutta. Ja pahaksi onneksi Kirsikka innostui isän lelusta ja yhtyi leikkiin. Hän yhdisteli näppärästi johtoja, kun isä luki ohjekirjaa.

Tietokone. Karri ei osannut kuvitella mitään, mikä vetäisi tylsyydessä vertaa sille. Sehän oli pelkkää tekniikkaa, ruma ja kaavamaisesti toimiva. Mutta Kirsikka tuijotti pienten piikkisten kampojen näköisiä laitteita ja niiden välissä kiemurtelevaa johtojen sekamelskaa melkein haltioituneena, ja saatuaan aikaan ääntä tai kuvaa hän iloitsi kuin suuresta voitosta.

Karri avasi kotioven synkissä tunnelmissa. Sitten hän vähän piristyi. Kolikko asunto, joka vuokrattiin tilapäiseksi ensisuojuksiksi pääkaupunkiseudulle muutettaessa, vaihtuisi kohta kodikkaampaan. Isä oli ostanut pienen omakotitalon. Karri oli pontevasti vaatinut, että Korsosta uuden asunnon piti löytyä, ja isää oli naurattanut. Karri muisti itsekkin, että oli aluksi julistanut inhoavansa Korsoa. Niin nopeasti sitä siis tottui paikkaan ja kiintyi siihen.

Isän ostama talo sijaitsi hiukan syrjässä, mutta syrjäisiä olivat parakkimaiset opiskelija-asunnotkin, jollaisessa he tällä hetkellä asuivat. Ja jos ostettu talo olikin aika vanha ja rähjäisessä kunnossa, niin sitä oli myös nykyinen luukku. Isä oli sitä paitsi palkannut jonkun tekemään remonttia, kai uusi asunto olisi kunnossa sitten, kun muutettaisiin.

Karri levitti läksykirjansa esiin. Siinä riittäisi huvia aika pitkäksi toviksi. Hän yritti huijata itseään olemaan

tyytyväinen, mutta se ei onnistunut täysin. Olisi pitänyt olla jotain muuta. Ystävä? Niin, ystävä. Tai sitten enemmän, tyttöystävä. Sellainen oikea, jonka kanssa seurusteltiin. Oikeasti. Tai ehkä olisi pitänyt olla poikakaveri, jonka kanssa jahdata tyttöjä ihan vain huvikseen, sitoutumatta.

Oli Kirsikka. Mutta Kirsikka oli tyttö, eikä kuitenkaan tyttöystävä siinä tiettyssä mielessä. Kirsikan kanssa ei voinut puhua niin kuin poikakaverin kanssa - niin kuin Mikan kanssa silloin ennen. Vieläkin oli ikävä Mikaa. Miksei se mennyt ohi? Mutta kun ikävöi niin ikävöi. Kirsikan kanssa saattoi jutella paljonkin luottamuksellista, mutta hänen kanssaan ei voinut vapautuneesti nauraa pikkuhärskeille vitseille, esimerkiksi. Eikä Kirsikasta voinut edes kuvitelmissaan muokata rakkauden kohdetta. Kirsikka oli tavallaan kaunis, Karri oli ottanut hänestä valokuvia, joissa tytön koreilematon kauneus tuli oikein hyvin esiin. Mutta hänessä ei ollut mitään, mikä olisi aiheuttanut pienäkään liikahdusta siellä missä viehättävän tytön olisi pitänyt jotain aiheuttaa.

Piti täsmentää, että Kirsikka ei liikauttanut Karrissa mitään. Kirsikka kyllä valitti aina silloin tällöin, että ahdistelijoitakin oli, vaikka hän teki kaikkensa ollakseen mahdollisimman vähän kiinnostava. Hän väitti, ettei kaivannut mitään sellaista, ei kenenkään taholta. Ei se voinut olla totta. Mutta ainakaan hän ei tehnyt mitään houkutellakseen Karria, vaikka Karri joskus olisi toivonut hänen yrittävän. Niitä asioita piti harjoitella, ei pelkkä kuvittelemine riittänyt. Kirsikan kanssa olisi muuten ollut helppo opetella rakastelun kuvioita, Kirsikka oli reilu ja kotoinen. Mutta kun hän ei ollut houkutteleva.

Karri oli jo käynyt seuraavan päivän läksyt päällisin puolin läpi, kun ovikello kilahti. Kun Karri avasi oven,

Kirsikka tuli sisään ja meni suoraan isän huoneeseen, työpöydällä auki olevan tietokoneen raadon luo. Hän kaivoi pakkauksesta jotain ja alkoi sovittaa sitä kohdalleen. Karri tuli katsomaan.

- Mikä tuo on? hän kysyi epäluuloisena.

- Uusi kiintolevy, Kirsikka sanoi. - Samu heitti sen mulle ja käski laittaa paikalleen. Mä soitan sille sitten töihin ja kerron, sainko mä sen asennettua.

Kirsikka sanoi Karrin isää Samuksi, he olivat kuin kaverukset. Ehkä isää harmitti, ettei hän saanut pojastaan seuraa tietokoneintoihuun. Karri huomasi tuntevansa melkein mustasukkaisuutta, mutta kenestä ja ketä kohtaan? Oliko hän mustasukkainen isästä, jonka hän usein menetti Kirsikalle, vai Kirsikasta, joka näytti kiintyvän isään? Ehkä hän tunsu vain haikeutta siitä, ettei enää ollut "isän pikku apulainen" niin kuin kakarana. Isä ei nykyisin kehuskellut suotta, vaan suhtautui melkein kuin aikamieheen. Se oli oikein, se oli reilua, mutta aikuistuminen merkitsi myös yksinäistymistä, eroa siitä kiinteästä yhteispielistä, jota Kirsikka joskus aikaisemmin oli sanonut kadehtivansa Karrin ja isän välillä.

Kirsikka pyyhkäisi vaaleita hiuksiaan sivuun ja hänen kasvoillaan oli keskittynyt ilme.

- Miksei näitä voi tehdä niin, ettei näitä voisi asentaa väärin? hän kysyi. - Miten päin tämä oikein tulee?

Luuletko, että tuo pariton piikki pitää olla vasemmalle?

Ei hän mitään vastausta odottanut, vaan kokeili. Karri kurkisti johtojen sekamelskaa tietokoneen mahassa. Ei siinä tuntunut olevan mitään logiikkaa.

Kirsikka kytki virran.

- Ainakin se piippaa, Kirsikka sanoi tyytyväisenä. - Katsotaan nyt, tunnistaako se uuden kiintolevyn.

Kirsikka puhui tietokoneesta niin kuin se olisi ollut ajatteleva ja melkein tuntevakin olento. Isä oli

samanlainen. Joskus he kehuivat konetta, joskus suuttuivat sille. Välillä he tuntuivat vuorenvarmasti uskovan, että kone teki tahallaan kiusaa.

Karri vetäytyi huoneeseensa, mutta läksyjen suhteen oli pakollinen tehty, eikä hän innostunut enempään.

Luettavaa olisi ollut, lainakirjoja ja uusi valokuvauslehtikin. Mutta jopa valokuvaaminen, Karrin rakkain harrastus, oli kadottamassa hohtoaan. Oliko mitään järkeä yrittää tallentaa kuviin kaunista todellisuutta? Tietokonehan tuotti vaivattomasti värikästä hypertodellisuutta.

Kirsikka meni puhelimeen, ja Karri kuunteli hänen iloista ääntään.

- Samu, se toimii, tyttö sanoi. - Milloin me aloitetaan Linuxin asentaminen?

Linuxkin vielä, Karri ajatteli synkkänä.

Hän oli kysynyt, mihin isä sitä tarvitsi. Vastaus oli ollut, ettei mihinkään, hän halusi vain kokeilla. Ja Kirsikka halusi hänkin vain kokeilla ja oppia uutta. Mutta miksei se uusi voinut olla esimerkiksi jotain kaunista. Tai jotain kiinnostavaa, erilaista, uutta. Mentäisiin vaikka teatteriin.

Kirsikka tuli Karrin huoneeseen. Hän näytti moittivalta, kun Karri lojui sängyllään kyllästyneen oloisena.

- Lähdetään ulos, Kirsikka ehdotti.

- En mä viitsi, Karri vastusti.

- Ja kyllä viitsit, Kirsikka sanoi. - Ilmakin on hieno.

- Olkoon rauhassa.

- Mä löysin sulle valokuvattavaakin, Kirsikka houkutteli.

- Mä haluan löytää kuvattavani itse, Karri sanoi vähän turhankin äreästi.

Hän tiesi, että Kirsikka yritti piristää häntä. Sellainen oli ärsyttävää. Isän ja kai Kirsikankin mielestä Karri oli liikaa yksin ja vain luki. Oli hän liikaa yksin omastakin mielestään, ja osittain se oli isän ja Kirsikan syytä. Mutta toisaalta he eivät kumpikaan olleet sitä, mitä hän kaipasi. Ehkä hän sittenkin oli yksin omasta syystään. Olisi pitänyt lähteä liikkeelle, etsiä kiinnostavia asioita. Jos halusi esimerkiksi teatteriin, sinne saattoi mennä yksinkin. Mutta se ei ollut sama asia kuin mennä jonkun kanssa.

- Lähde kuitenkin katsomaan, mitä mä olen keksinyt, Kirsikka houkutteli. - Ota kamera mukaan. Mun idea on hyvä. Se omenapuu, tiedätkö, ylikulkusillan luona...

Karri tiesi. Paikalla oli kai joskus ollut talo ja sen pihalla omenapuita. Sitten vedettiin tie yli, talo purettiin ja piha rapistui, mutta yksi omenapuu kasvoi näyttävästi aivan väärässä ympäristössä. Se oli muisto aiemmasta idyllistä, kadonneesta Korsosta pienine taloineen ja suurine puutarhoineen. Ne oli hävitetty kerrostalojen ja teiden alta, vain omenapuu oli säästynyt. Edessä ja takana jyräsi nyt liikenne ja vierestä lähti kevyen liikenteen silta ajotien yli. Ja kuin vitsiä täydentääkseen joku oli tuonut omenapuun alle vielä penkin.

- Äsken, kun mä menin ohi, siellä istui vanha mies viinakaupan kassi jaloissaan ja korkkasi pulloa, Kirsikka sanoi. - Mä ajattelin, että siitä saisi sarjan, millaisia ihmisiä siinä milloinkin istuu. Sen nimi voisi olla vaikka "Alla omenapuun".

Karri näki jo sarjan mielessään. Siitä voisi tulla läpileikkaus elämästä: vanha mies koiran kanssa; nuori äiti, joka pysähtyy lastenrattaineen; rakastunut pari kiihkeästi halailemassa; ja tietenkin se paikan tavallisin näky, kaljapulloaan tyhjentävä kaveri. Ajatus oli hyvä, ja nimikin kelvollinen, "Alla omenapuun". Mutta sitä hän ei